

גליון 60

שנה ג'

דרכים
ומסילות
למבקשי
ה' בדרכי
העבודה
העולה
בית א-ר

אברהם

יו"ר ע"י "נכספה" - איגוד בני הישיבות לאורו של רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

דיבורי אמת מבארו של דהנחל נובע

לעזרד ליבי

האם אנחנו בהצגה?

הניגודיות הגדולה של הצעד של ת"ב והיום שאחרי • הציווי של הקב"ה 'נחמו נחמו' • ומה באמת אנחנו לוקחים איתנו מהימים האלה של בין המצרים לכל השנה?

אותנו בכל קטע וקטע מפרקי האיכה ומפיוטי הקינות. ופתאום ברגע אחד, אנחנו מקבלים מול הפנים את התמונה המלאה של איך שאנחנו נראים, כואבים ומיוסרים.

עם כל החבילה הזאת אנחנו מרימים את העיניים ואומרים: אבא, איפה אתה? למה לנצח תשכחנו, תעזבנו לאורך ימים. וברגע המרגש הזה, בו אנו מרימים את העיניים

יורד משמים באש - ופשוט שכח לעדכן? ואם לא - אז איך הסתיימה פתאום ההפגנה, שביתת הרעב, וההכרזה הכל-כך עמוקה ומרגשת הזאת?

התשובה היא - הבקשה של ה'. השם יתברך מבקש מאתנו 'נחמו נחמו עמי', ואנחנו בלי לשאול ובלי להתווכח, עושים את מה שהתבקשנו: קמים מהרצפה, מנערים את האבק, ומתנחמים. נקודה. עם להבין או בלי, אמרו לנו ואנחנו מצייתים.

ומה האמת? מה באמת טמון באמירה הזאת 'נחמו נחמו עמי'?

ראינו אותו!

הגלות קיימת כל עוד איננו רואים אותה ומודעים לקיומה. כל עוד החיים ממשיכים 'כרגיל', כאילו אין גלות, וכאילו הכל בסדר - אזי אנחנו בגלות. כי אנחנו לבד, מרוחקים ובודדים, ומנסים לתפקד כמו ילד גדול, וזה אכן נראה 'כמו', לא באמת. אנחנו לא באמת מסתדרים, רק בכאילו.

ואז, מגיע בין המצרים ותשעה באב, ואנחנו מפסיקים להסתדר... התיישבנו לארץ ואמרנו את האמת: האמת היא שאנחנו ממש ממש לא גדולים, אלא מאד מאד בודדים מוזנחים ומסכנים. חשבנו שאנחנו לא צריכים, חשבנו שאנחנו מספיק חזקים, ו... האמת, זה לא כך. אנחנו לא בדיוק מצליחים להסתדר לבד.

באותו רגע של כנות, צפים ועולים כל הזכרונות הכואבים - מכל הגזירות שנגזרו עלינו רק בשנה החולפת, וממה שהספקנו לסבול כבר מעוד כאלפיים שנות גלות. הכאב גדול, חזק ועוצמתי, והוא מציף

עם ישראל הוא עם מאד מענין יום אחד הוא כאילו נחרב העולם, ולמחרת, להסתפר ולעשות חתונות כאילו הכל הסתדר

איך אפשר להבין את זה?

כל כך מרגש, וכל כך אמת - לראות את עם ישראל, עוצר את החיים, מתיישב על הרצפה ומתאבל. יש כאן אמירה נחרצת; לא טוב לנו! לא מוכנים להשלים את המצב. הגלות איננה אופציה. וכל עוד החורבן קיים - אין לאן להמשיך.

זו האמירה של תשעה באב. זה לא רק תענית, אלא עצירה מוחלטת. לא אכילה, לא שתיה, לא שינה רגילה, לא קשר בין בני אדם. ואפילו לא רוחניות - לא תורה, ולא תפילין, וגם לא תהלים, כלום. כלומר, מפה אין 'לאן'. אנחנו כאן בשביתת רעב, 'עד ישקיף וירא'.

וזה מגיע מנקודה עמוקה ואמתית. זה לא יכול להיות הצגה, כי אם כן, היו רק מעט שותפים לה. וזה לא כך. רוב רובו של עם ישראל שותף לדבר המרגש הזה. גם אלו שלא זוכים לשמור תורה ומצוות, בתשעה באב הם כאן. יש כאן אם כן הכרזה מאד עמוקה ומהותית.

הציווי להתנחם

אז מה קורה ברגע שלאחר מכן?

רק מגיע צאת הכוכבים, וכל הסיפור מאחורינו אפשר לאכול רוג'לך ולשתות קולה, ללמוד תורה ולהניח תפילין, לשמוע מוזיקה, להסתפר, ולעשות חתונות. ואפילו לצאת לחופש ולנופש, ולעשות אטרקציות

האם משהו השתנה? וכי משהו שמע את שופרו של משיח, או ראה את בית המקדש

האם משהו השתנה? וכי משהו שמע את שופרו של משיח, או ראה את בית המקדש יורד משמים באש - ופשוט שכח לעדכן?...

אליו, הוא כביכול מחזיר את המבט אלינו, אותו מבט שהיה כאן תמיד, נמצא כאן תמיד, ולא הלך לשום מקום, המבט האוהב והמעודד והרחמן - שאומר: שאלת איפה אני? אני כאן. לא הלכתי לשום מקום. אתה הוא זה שהלכת, נאבדת, ניסית להסתדר. אני דווקא לא.

המבט הזה של העין שלנו בעין שלו כביכול, היא הנחמה. נכון, אנחנו עדיין בגלות, ועד שנזכה לגאולה שלמה ובניין בית המקדש, זו עדיין גלות. אבל אינה דומה הגלות שלפני תשעה באב לגלות שלאחריה. הגלות שלפני היא גלות שאין בה נחמה, כי אנחנו נמצאים בה לבד. הגלות שלאחריה, היא גלות שיש בה נחמה, כי אנחנו כבר לא לבד. (ע"פ מעשה ממלך עניו).

לנסוע ל'קברצי'ם...

ותלמידיו, חיים הוציא מהארון הכחול כרך נושן של 'ליקוטי הלכות' או"ח ח"א דפדף מעט וקרא באוזניו של ישראל שכבר היה אחוז סקרנות לדעת מדוע הצדיקים שמחים שדווקא הוא יבוא להתפלל אצלם...

וזה בחינת מה שמבואר לעיל בענין מעלת ההליכה על קברי 'הצדיקים הגדולים' כי הצדיק עמד במלחמה כל ימיו וכו' עד שזכה על ידי מעשיו לגלות מלכותו יתברך בעולם.. ואז זוכה ביום הסתלקותו להסתלק לעילא לעילא למקום שנסתלק ושם אין 'מעשה ועובדא' לגלות מלכותו על ידי זה, רק מתענג על ה' וכו' אשרי לו... אבל כבר מבואר [לקוטי מוהר"ן תנינא ז'] ש'עיקר שלמות הצדיק הוא, שאפילו כשהוא 'למעלה למעלה' שיהיה 'למטה' גם כן וכו', כי זה עיקר חפצו ותשוקתו תמיד, לגלות מלכותו בעולם שזה רצון הבורא יתברך שבשביל זה ברא הכל כנ"ל, אבל לגלות מלכותו אי אפשר

כי אם על ידי 'עובדות ומעשים טובים' שבזה העולם ושם במקום הצדיק אין 'מעשה ועובדא', על כן כל שעשועיו כשבא 'אדם השפל מזה העולם' ומבקש שישבנו בתשובה ויתקנו, שאזי ע"י ההתעוררות הזה הוא עושה מה שעושה ומעלהו... [ליקוטי הלכות תפילת המנחה

ז' אות מז]

אתה מבין ישראל! ההתעוררות שלך בציון של הצדיק לקרבת ה' מאוד משמחת את הצדיק, בגלל שעל ידו שוב מתגלית מלכותו יתברך בעולם כמו בחיים חיותו, וזה הדבר שהכי משמח את 'נשמת הצדיק' שעוד אנשים בעולם יתקרבו לה', ואז ממילא הצדיק לא נשאר חייב ופועל להמשיך ישועה למתפללים אצלו, וכמו שרבי נתן ממשיך שם... "כי הצדיק יש לו כח לתקן הכל על ידי צוים 'יגיעתו ומסירת נפשו' בזה העולם ביסורים וסגופים קשים בשביל ה' יתברך ובשביל ישראל, עד שעשה תשובה בשביל כל ישראל לדורות וכמו שמצינו [סוכה מה:] שאמר 'רבי שמעון בר יוחאי' 'יכולני לפטור כל העולם כולו מן הדין' ואלמלי 'יותם בן עוזיהו' עימי יכולני לפטור גם להבא עד הסוף וכו'.. רק העיקר שיהיה להאדם שבזה העולם איזה 'אתערותא דלתתא' מעט על כל פנים כי בלא 'אתערותא דלתתא' כלל אי אפשר..."

חיים סגר את הספר וישראל הגיב בהתפעלות תשמע הדיבורים האלה ממש מחיים.. תמיד כשהייתי מזדמן לקברי צדיקים הייתי מרגיש מנותק ולא קשור והייתי מחכה מתי כבר נלך משם, עכשיו אני 'מאוד רוצה' להישאר כאן וכבר חושב מתי נבוא לכאן שוב...

היה זה בשעת צהרים מוקדמת השמש 'הצפתית' הייתה בשיא תוקפה, והאוטובוסים שהיו גדושים ומלאים ב'מאות בחורים' עצרו במעלה הרחוב ליד בית הכנסת 'אלקבץ' משם ירדו הבחורים בפנים קורנות וצוהלות משמחה אחרי ארבעה ימים של חוויות ואטרקציות מעניינות של הקעמפ' השנתי של הישיבה שנערך במתחם מיוחד ומושקע אי שם במושב דלתון בגליל הרחוק... ועתה הקעמפ' נחתם בביקור ב'בית החיים העתיק' בצפת שם יעתיירו וישתטחו על קברי הצדיקים למלאות את כל משאלות ליבם לטובה...

הבחורים גדשו את הסמטה הקטנה שליד בית הכנסת ונדחקו בשער הקטן שניצב בכניסה ל'בית החיים', משם התפזרו לדרכם כל אחד לפי עניינו, היה את אלו שירדו למטה להקיף את ציונו של התנא הק' רבי 'פנחס בן יאיר', אלו שהרחיקו יותר לציונו של ר' 'לייב בעל הייסורים', 'החתנים' שמיהרו להודות במערה של הרה"ק בעמח"ס 'בת עין', ואלו שהעפילו גבוה יותר אל 'הבית יוסף' 'האר"י

הק' ותלמידיו... הבחורים 'המאתגרים' יותר עלו ממש למעלה ונכנסו לבית האבן העתיק ששכן במעלה ההר כדי לטהר את נפשם במימיו של המעיין הקפוא המיוחס לאר"י הק' וגוריו...

גם חיים העפיל במעלה ההר כדי לטהר את נפשו לפני ה'השתטחות' על קברי הצדיקים, ויחד אתו ישראל חברו הטוב, תוך כדי שהם עולים ישראל העיף מבט לאחוריו ו'המחזה' של מאות בחורים מפוזרים ברחבי בית העלמין כשהם מתפללים ושופכים את ליבם הפעים אותו מאוד והוא פנה לחיים בתמיהה, תגיד לי חיים! אני לא מבין מה הולך פה? אנחנו באים לקברים של הצדיקים מבקשים מהם בקשות שיתפללו עלינו שימליצו טוב בעדנו, שנצליח בעבודת ה' בתורה ונהיה קרובים לה'... אבל למה בכלל שהם ישמעו אותנו? ואולי אני יגיד בצורה לא כ"כ נעימה, אולי עדיף שבכלל לא נבוא??? לנו יש 'עבירות וחטאים' 'תאוות ומידות רעות' והם 'טהורים וזכים' מדוע שהם ירצו איתנו קשר בכלל???

חיים הקשיב ברצינות לדברים של ישראל וענה לו בסבלנות, תשמע אתה שואל טוב מאוד! ובעזרת ה' כשנרד לציון של האר"י הק' אני יראה לך קטע מהספר 'ליקוטי הלכות' ואז תבין טוב מאוד למה חשוב מאוד שנבוא לקברי צדיקים וכמה הם רוצים ושמחים שדווקא 'אנחנו' כמו שאנחנו נראים נבוא ונתפלל אצלם ונבקש בקש ות...

ישראל וחיים עמדו מתחת לעץ הגדול שסכך עליהם מהשמש הקופחת והאהיל מעל הקברים הרבים של האר"י הק'

שאלה:

שלום וברכה יצאתי לבין הזמנים, אך במקום להחליף כוח בנעימות ואווירה טובה אני מרגיש את הפחד והחשש מסכנת המעצר. רציתי לשאול איך עלי להתמודד עם הפחד וכיצד אפשר לשמוח ולעבור את התקופה הזו ברוגע?

תשובת אחד מחשובי הת"ח שליט"א:

בנביא (מלכים ב' ו' י"ד) מסופר על נערו של הנביא שפחד מאוד כשראה חיל גדול של מחנה ארם סביבו: "וישלח שמה סוסים ורכב וחיל כבד ויבאו לילה ויקיפו על העיר: וישכם משרת איש האלוקים לקום ויצא והנה חיל סובב את העיר וסוס ורכב ויאמר נערו אליו אהה אדני איכה נעשה: ויאמר אל תירא כי רבים אשר אתנו מאשר אותם: ויתפלל אלישע ויאמר ה' פקח נא את עיניו ויראה ויפקח ה' את עיני הנער וירא והנה ההר מלא סוסים ורכב אש סביבות אלישע".

לפעמים המציאות נראית מפחידה ומאיימת, אך כשנמצאים בקרבת הצדיקים זוכים לעיניים פקוחות, ומבינים שדווקא אותם "סוסים ורכב וחיל כבד" הם אלו שצריכים לפחד, לא אנחנו. ובאמת הם מפחדים, ורק זה מה שדוחף אותם להזיק כל כך לעצמם, מבלי לראות ולהבין איך הם נכנסו למסלול של השמדה עצמית.

מוהרנ"ת בהלכות תפילין ה' אות כ"ט מביא את מאמר החכם "אין גיבור כמתיאש": "כִּי עֲקֹשִׁי הַתַּגָּבֵר הַבֶּעַל דָּבָר מְאֹד מְאֹד מִחֲמַת שְׂרֹאָה שֶׁקְרֹב לְבֹא קָצוֹ, עַל-כֵּן הוּא מִתְגַּבֵּר מְאֹד כְּמוֹ שֶׁנִּי בְּנֵי אָדָם הַגִּלְחָמִים זֶה עִם זֶה כְּשֶׁרֹאָה שֶׁמִּתְגַּבֵּר כְּנֻגְדּוֹ וְכִמְעַט שִׁפּוּל, אֲזִי הוּא מִתְגַּבֵּר בְּכָל כּוֹחוֹ לְהַפִּיל אֶת שֶׁכְּנֻגְדּוֹ וְכִמּוֹ שֶׁאִמֵּר הַחֶכֶם, אֵין גִּבּוֹר כְּמִתִּיאֵשׁ. כִּי הַגִּלּוֹת הוּא בְּחִינַת עֲבוֹר וְכִשְׂיוּצָאִין מִן הַגִּלּוֹת זֶהוּ בְּחִינַת לִידָה כְּמוֹ גְּאֻלַּת מִצְרַיִם שֶׁנִּקְרְאָת לִידָה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (יח' זקאל ט"ז), "וּמוֹלֶדֶתִיךָ בְּיוֹם הַוִּלְדָּת אוֹתְךָ וְכוּ" וְכֵן בְּגֻלְגָּלָה אַחֲרֹנָה כְּתִיב (ישעיה ס'), "כִּי חִלָּה גַם יִלְדָה צִיּוֹן אֶת בְּנֵיהָ" וְכִמּוֹ שֶׁכְּתוּב (שם), "הֲאֵנִי אֲשִׁבִּיר וְלֹא אוֹלִיד" וְעַל-כֵּן בְּסוֹף הַגִּלּוֹת מִתְגַּבֵּר הַגִּלּוֹת בְּיֻתֵּר, כְּמוֹ שֶׁהִיא בְּמִצְרַיִם, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שְׁמוֹת ה'), "וַיִּמָּאֵז בְּאִתִּי אֶל פְּרַעֲה לְדַבֵּר בְּשִׁמְךָ הָרַע לְעַם הַזֶּה וְכוּ" וְכִמּוֹ שֶׁכְּתוּב (שָׁם), "תִּכְבֹּד הַעֲבוּדָה וְכוּ" זֶה בְּחִינַת קִשּׁוֹי הַוִּלְדָה, בְּחִינַת (שָׁם י"ג) וַיְהִי כִי הִקְשָׁה פְּרַעֲה לְשַׁלְּחֵנוּ."

ובכל זאת זה לא נעים. להביט מאחורי הכתף כשחולפת ניידת ברחוב סמוך, להתכווץ במושב האחורי כשעוברים במחסום, לשקול פעמיים אם לנסוע לחתונת בן דוד בעיר אחרת...

אולי באמת יהיה מי שיאמר "לך עמי בא בחדריך, חבי כמעט רגע עד יעבור זעם", ובהחלט יש מקום להישאר ולנפוש בימים אלו בסביבה מוגנת ושמורה יותר בגשמיות וברוחניות. אך מצד שני, חשור בה לא פחות זקיפת הקומה מול אותם שוטרים מעטים שכרעו ברך לבעל (המתבונן בכמות המעצרים, והמכיר מעט מאנשי המשטרה והצבא בדרגים הנמוכים, יודע שרבים רבים מאנשי עמך ישראל, השוטרים, החיילים, הפקידים וכו', בזים בדיוק כמונו למערכת

המשפח. וכבר נכתב במדור זה אודות דברי זכריה בפרק י"ב).

חז"ל (סנהדרין דף צ"ב ע"ב) מלמדים: "תני דבי רבי אליעזר בן יעקב, אפילו בשעת הסכנה לא ישנה אדם את עצמו מן הרבנות שלו שנאמר (דניאל ג' כ"א) באדין גבריא אלך כפתו בסרבליהון פטשיהון וכרבלתהון וגו'", וברש"י שם: שהרי חנניה מישאל ועזריה היו לבושים בגדי תפארתן כשהושלכו לכבשן אל ישנה שלא יראה מבוהל ומפחד ומתבייש שונאיו מפניו.

זו לא נקודה צדדית. הכל מבינים שהמלחמה כעת אינה על גיוס, ואפילו לא איכפת לרשעים שנעסוק בתורה הקדושה. הדבר היחיד שהם מנסים לעשות, ולפעמים חלילה מצליחים, הוא לגרום לך להתכווץ...

כאשר כל אחד מאיתנו צועד בראש מורם, בכך גופא ניצחנו כבר את המערכה. "ויגבה לבו בדרכי השם", אנחנו לא מחזקים רק את עצמנו, אלא את כל אלו שסביבנו, גם את השוטרים הרבים שמתבישים במעשי חבריהם הפושעים הממושמצים.

ובאמת אין צורך לפחד ולחשוש. כל בחור ואברך שנכנס לכלא בראש מורם, כשלא נראה מבוהל ומפחד אזי "מתבייש שונאיו מפניו". לבושה הזו שאנחנו זוכים לגרום לסטרא אחרא וגרורותיה יש חלק גדול בגל ההתחזקות והחזרה בתשובה שפוקד את רבבות עמנו. לו היו שולחים אותנו לשבועיים בסמינר ברוסיה להציל נשמות טועות, היינו שמחים לפעול שם במרץ ובעוז, גם אם התנאים הגשמיים היו קשים ולא נעימים, גם אם אולי היינו צריכים לפקוד כמה מעברי גבול השורצים לובשי מדים חסרי מידות, היינו עושים זאת בשמחה מתוך הכרה שזו שליחותנו כעת.

כלא 'עשר' או אחר אינם שונים בהרבה. הנשמות הטועות שנמצאות שם זקוקות לראות את הליצנותא דעבודה זרה שהם עושים לעצמם. ההתפקחות היא גדולה, גם אם ראשי הסטרא אחרא נלחמים בחירוף נפש להסתיר את הנהירה אל עבר התורה וכבוד לומדיה.

בקיצור, הכל עניין של התייחסות. כאשר אנחנו יודעים לשמוח בכך שאנחנו בצד המנצח, כאשר אנחנו מתבוננים בכך שכל ניסיון השפלה או הטרהדה שלהם אינה אלא פרפור גסיסה של הסיטרא אחרא, ניסיון נואש להראות את שלטונה, כשתוך כדי השתוללותה כורתת את הענף שעליו היא יושבת, אזי לא מפחדים ולא חוששים.

צועדים בגאון ובקומה זקופה, מחייכים ומכבדים את שוטר התנועה שמעולם לא חשב לשתף פעולה עם שוביו, ואם זוכים ונמנים בין אחד מאותם יחידים שנבחרו להיכנס ללוע הסטרא אחרא בעל כורחם, מתחזקים ואוחזים בתורה גם שם, בשמחה וברוגע, ומוציאים שלל רב, בריבוי כבוד שמים, ובצירוף עוד ועוד מעמנו לצד הקדושה. בסייעתא דשמיא.

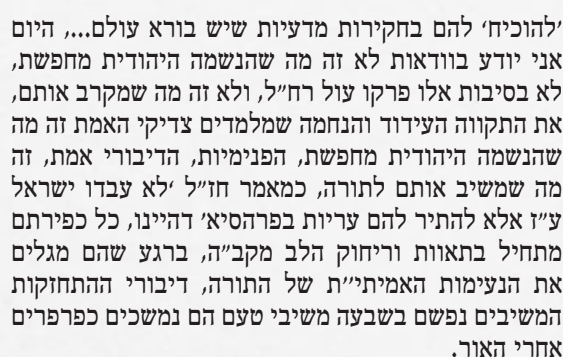
לא להניח לגזור גזירות!

ענה ואמר: היתכן שאנו מניחין את השם יתברך שיעשה ויחשב לגזור גזירות בעולם? כי אנו צריכין לקרות את השם יתברך מעסקיו שהוא עוסק בהם באיזה גזרה וכיצא ח"ו, לקרות אותו משם שישליך זאת ויפנה אלינו למה שאנו רוצים לדבר עמו לבקש ממנו שיקרב אותנו לעבודתו יתברך. כי כשאחד מישראל רוצה לדבר עם השם יתברך לפרש שיחתו לפניו, אזי השם יתברך משליך כל עניניו וכל הגזירות שרוצה לגזור ח"ו וכל העסקים שלו שהוא יתברך עוסק בהם כביכול, והוא משליך הכל ופונה עצמו רק לזה האיש שרוצה לדבר עמו ולפרש שיחתו לפניו לבקש מאתו שיעזרהו להתקרב אליו יתברך (ש"ע ע).

מעט דבש

הנה אורו עיני
כי טעמתי מעט
דובש הזה

קדית יעדים, טלז-סטון.

מזון לנשמה: לפני שהכרתי את ספריו המאירים של רביה"ק הייתי מוסר לאותם רחוקים איתם התעסקתי ווארטים יפים, דרשות משכנעות, הייתי עסוק

חדשות ועדכונים מהנעשה ונשמע

המתחם ממוקם במקום שקט ורגוע (על יד
נהר התשליך) אך גם קרוב מספיק לציון הק',

לתרומות בנדרים פלוס < איגוד בני הישיבות 'נכספה' > להנצחת שמות ושמהות ניתן להתקשר למס' 053-311-6547 | לקבלת העלון במייל: a0799400036@gmail.com | להעדרת והזרות ניתן להשאיר הודעה בקו נכספה בא"י 03-500-111-06 שלושה 3 6 ובואר 2" 1-605-4776815

